

Μοῦφνες, ἀγάπη πρώτη μ',
 Λάπα μ' καὶ Καταρνηγότη μ'.

Πάει κ' ὁ Ροῦφος τὸν Πατρόν, μὴ γλίτωσες σὰν χέλι,
 πάει κ' ὁ Κανακῶρ μου, κ' ἐκείνος δὴν μὲ θέλει.
 Ἐσκοπίστηκα, Ἰαλλοτήκα μὲ τὸνα κ' ἄλλο ντράβαλο,
 ἄλλ' ὅμως ὁ Τσακόπουλος σ' τὴν Τρίπολι δὲ θέλει,
 τὴς ἄσπρης φουστανέλας,
 πάει κ' ὁ Σαραβέλας.

Κανακῶρ μ',
 Ροῦφο μ' Πάρι μ',
 φουστανέλα μ',
 Σαραβέλα μ'.

Ἄφροδς ντιάζω γύρω μου βουλευτικὸν στομάτων
 κ' ἀπὸ παντοῦ στρατιωτικοὺς γυρεύουν συνταγμάτων.
 Τ' Ἀνάπλι γὰρ τὸ σὺνταγμα κρυφαῖς γραφαῖς μοῦ στέλλει,
 ἀλλ' ὅμως ὁ Τσακόπουλος σ' τὴν Τρίπολι δὲ θέλει,
 καὶ μέσα σ' τὴν παλιέρραϊ καὶ μέσα σ' τὴν ἀμυπότιδα
 χάνω καὶ τὸν Χατοόπουλο, ποῦ βγαίνει σ' τὴν Φθιώτιδα.

Ὦχ! γραμματάκια μ',
 συνταγματάκια μ',
 Τσακοπουλάκι μ',
 Χατοοπουλάκι μ'.

Μὲ πρόσωπα περίλυπα
 θὰ πᾶμ' ἐμπερὸς σ' τὸν Βασιλεῖα...
 Μοῦ πῆσαν καὶ τὸν Φίλιππα,
 τὸν Βάρβογλη μὲ τὰ γαλιὰ.

Ζητοῦν κ' αὐτὸν ἀκόμα
 τὸν Πρόεδρο τὸν Ρόμα.
 Πέγρουν τὸν Καραϊτή μου, πέγρουν τὸν Γιαννακίτσα,
 κ' ἐγὼ ποῦθ'
 κ' ὄλο θρηγῶ
 καὶ τρέχω μὲ τὴν γκλίτσα.

Ὦχ! γαλιὰ μ'
 Βαρβογλιὰ μ',
 ὄχ! μαγήτη μ',
 Καραϊτή μ',
 Γιαννακίτσα μ',
 κάπα μ', γκλίτσα μ',
 Κόντε Ρόμα μ',
 δόλο κόμμα μ'.

Μὰ μὲς σ' τὴν τόση ταραχῇ,
 ποῦ μοῦ ταράζει τὴν νυχθ',
 κ' οἱ Σκόλιοι τὸν Ἀνάμειον ριχτήσαν σ' τὸν Σουλτάνο,
 τὸν φίλο μου, τὸν σύμμαχο, μὲ τί μπορῶ νὰ κάνω.
 Τώρα καὶ τοῦτοι βρέθηκαν ἐπιθυεῖ νὰ κάνουν,
 κ' ἀπ' τὸ Νυβάνι τοῦ Γιλδίξ φρικτὰ ματιὰτα φθάνουν.

Κι' ἡ Φραγκὰ μὲ πολεμεῖ
 κ' ἄλλ' ἄνε' ἔλλων τώρα σταίγει...
 ποῦ νὰ δώσω συνδρομῇ;
 σ' τὸν Σουλτάνο κ' ἄν σ' τὴν σιάνη;

Ἐκομμένοι σοῦ ριχτήσαν, Πατιοῦχ, οἱ κολοσοί...
 πῶς μὲ βλέπεις λυπημένος... θρήνη νὰ θρηκολοῦθ'...
 σ' τῆς Ἐθρόπης τῆς φοβέρας ἐποχώρησε καὶ σέ,
 ὅπως σέ φοβέρας φίλων ἐπεχώρησα κ' ἐγὼ.

Σουλτανάκι μ',
 Νηβανάκι μ',
 Μιζήηδες μ',
 Ὀσμάνεδες μ',
 Ψηλὴ Πόλη μ',
 πρώτη φίλη μ'.

Φασουλῆς ἐκ Μιτυλήνης
 πρὸς τὸν φίλον τῆς γαλιῆνης.

Σταυροφόροι, ποῦ μὲ τρόπο σκυλιτρώγονται καὶ χάρη,
 ἐνοῦθ' ἦσαν γὰρ τὰ μάτια νὰ κειμήσουν τὸ φεγγάρι,
 κ' οἱ Τζὸν Μπουλά φωνάζουν τώρα πῶς θὰ πῶν σ' τὰ Δαρδανέλια,
 κ' ἐγὼ, φίλε Περιλίτο, ξεκαρθίζομαι σ' τὰ γέλωτα.

Ἴσως πᾶνε κα' σ' τὴν Πόλι
 τὸν Ἀνάμειον οἱ Σκόλιοι
 γὰρ ν' ἀρπάξουνε σκεῖρα, τοῦ Χαϊζή Μπακίη λουκούμια,
 καὶ ν' ὀθύνε Χαρουμάκια μὲ σαλβάρια καὶ πασοῦμια.

Ὦχ! μενέτρα μ',
 Ὦχ! σκεῖρα μ',
 λουκούμια μ',
 χαρουμάκια μ',
 πασοῦμια μ'.

Ἔτσι κλαίει, Περιλίτο, κ' ὁ φεῖξ ὁ κακομοῖρης,
 πρῶτος σύμμαχος τοῦ Ράλλη...
 μετ' ὄλιγον καταφθάνω κ' ἐτοιμάσου νὰ μὲ δεῖξης
 μὲ τὸ ξέλο σου καὶ πάλι.

Ἔξω συστήνω μὲ ζῆλον
 τῆς Πατριῆτος τοῦ φύλλον.

Ἡ Πατρις λοιπὸν τοῦ Σίμου, ποῦ δεῖνὰ δεινῶν ὄπστη,
 καὶ βαρβάρως ἰδιόχθη μὲσ' ἀπὸ τὸ Βουκουρεσσι,
 ἡ Πατρις, γενναῖον φύλλον, ἔγκριτον, σηματοῦνόν,
 μὲ ζωὴν, νυχθὴν καὶ σφραγῖος ζητημάτων ἰδνικῶν,
 ἀπὸ τῶρα σ' τὰς Ἀθήνας ἐγκαθίσταται ἐπισημοῦς,
 κ' ὁ Ρουμὸς τοῦ Φασουλῆ
 σ' δόλους τὴν διαλαλεῖ,
 καὶ σ' τοὺς μέσα καὶ σ' τοὺς ἔξω, καὶ φωνάζει ζήσ' ὁ Σίμος.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐθαρωσιτὸν τὸν ἀγρωσιτὸν τὸν ἐκ τῆς Ρουμανίας
 δι' ὄσην τρέφει πρὸς ἡμᾶς ἐπιτημοῦν μεγάλην,
 κ' ἐν μέσῳ τῶσαν ἰδνικῶν κληδωνῶν κ' ἄγρωσις
 μετὰ μικρὸν θὰ γράφωμεν τὰ δέοντα καὶ πάλι.

Ἐξεδόθη τῇ φρονιτῇ τέκνον' Ἀραβαντινὸ
 τεῦχος περὶ Κοιτοσβλάχων τοῦ πατρὸς τῶν τοῦ κλεινοῦ.